

Andreas Malm**Libanons avgrund**

UNDER TVÅ VECKOR i maj vinglade Libanon vid sin inre avgrund. I sista stund vandrade landet bort mot säkrare mark och lade risken för ett nytt inbördeskrig bakom sig, men farorna återstår: magneter av oerhörd kraft tycks vilja dra denna nation i fördärvet.

Den senaste krisen utlöstes av att Libanons regeringskoalition av sunniter, druser och semifascistiska kristna grupper fick för sig att ta ifrån Hizbollah dess interna nätverk av telekommunikationskablar, på USA:s enträgna begäran och i nära samordning med FN:s sändebud Terje Roed Larsen.

Som Israel medgett var just detta nätverk en nyckel till Hizbollahs seger i julikriget 2006. Regeringens avsikt var alltså att klä av Hizbollah inför nästa rond av israelisk invasion – alla vet att den kommer – och med detta över-skreds en välkänd gräns. På bara några timmar svepte kommandogrupper genom de regeringstroga delarna av västra Beirut, oskadliggjorde den styrande Hariri-klanens milis – vars existens västvärlden hittills inte låtsats om – och slog en ring runt stadens maktcentrum, bara för att sedan överlämna sina positioner till landets armé.

Hesa röster i väst skrek om "statskupp". Men det var fråga om en ren styrkeuppvisning, och resultatet blev det avsedda: någon avvapning av Hizbollah står inte längre på dagordningen, till största förtret för Israel och USA.

De kommer att försöka igen. Så länge Libanon ingår i den spelplan där USA varje dag försöker försvara sina positioner – i Somalia, Irak, Afghanistan – så länge motståndet är en masskraft i Libanon och så länge det finns libaneser som är beredda att gå USA:s ärenden riskerar landet att slitas itu.

Men genom avtalet i Doha tvingades den styrande koalitionen godta Hizbollahs fullständigt rimliga krav: en nationell enhetsregering med tung representation för oppositionen.

MEN AVTALET löser inte de grundläggande problemen. Den libanesiska politiken har alltsedan självständigheten trippat runt i omgångar av omfördelning mellan landets sekter: ena gången är det sunniterna som tar ett steg fram, nästa gång druserna, sedan shiiterna eller maroniterna. Detta spel kan omöjligt bli stabilt. Så länge den libanesiska politiken förblir inrutad i religiöst-etniska sekter kan landet när som helst ramla bakåt i en uppgörelse med gevär.

Och i denna logik är även Hizbollah delaktigt. Hizbollah är en *shiamuslimsk* rörelse, inte en panlibanesisk rörelse och kan aldrig bli det, ty det förutsätter en identitet som går tvärs över sektgränserna. Den enda tänkbara identiteten av ett sådant slag är, naturligtvis, klass.

I stället har den libanesiska nationen valt en otäck ledstång att klamra sig fast vid. Den nyvalde presidenten Michel Suleiman främsta merit är att han, i egenskap av överbefälhavare, utplånade det palestinska flyktinglägret Nahr al-Bared förra sommaren. Kriget mot lägret utlöste en nationalistisk psykos – äntligen något vi alla kan enas kring! – men om Libanons enighet ska byggas på blint raseri mot palestinska flyktingar är den inte mycket värd.

Det dialektiska alternativet är det som under 1970- och 80-talen drevs av den libanesiska vänstern: enhet mot imperialism, klasskamp mot den borgerligt-feodala politikreliten och solidaritet med det palestinska folket.

I dag står ingen kraft i Libanon bakom de orden. Tills en sådan uppstår kommer inbördeskrigets avgrund att behålla sin morbida tjusning som utväg för landets spänningar.

